



Arrest

nr. 124 562 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X op 15 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BENKHELIFA, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 januari 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ingevolge een tweede asielaanvraag, voor de eerste verzoekende partij tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 juni 2013 met nr. X wordt de afstand van het beroep, gericht tegen de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, vastgesteld.

1.3. Op 14 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten A. S.
geboren te (...), op (...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan*

het bevel gegeven het. grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 24/01/2013 werd door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Op 13/06/2013 werd door de RVV de afstand van het geding vastgesteld

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op ten aanzien van de vordering tot schorsing daar het gaat om een herhaald bevel. Deze exceptie luidt als volgt:

“Artikel 59/56 lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

De verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op te werpen.

Een eventuele schorsing van de thans voorliggende bestreden beslissing doet immers niets af aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Verzoeker kreeg immers reeds op 21 maart 2012 en op 31 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, die definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn.

Voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar vaste rechtspraak van de Raad van State:

“Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is (arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 in de zaak A.171.101 XIV - 25.011)

Verzoeker heeft derhalve geen belang bij huidige vordering.”

2.2. De Raad stelt vast dat de exceptie enkel ten aanzien van de vordering tot schorsing werd opgeworpen, maar dat zij evenzeer dient te worden onderzocht ten aanzien van het beroep tot nietigverklaring.

2.3. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht *“door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”*. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip *“belang”* derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118.) Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet, wanneer dat belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt innemen en zijn belang aantonen.

2.4. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat tegen de verzoekende partijen reeds op 21 maart 2012 en 31 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd. Deze bevelen zijn bij een gebrek aan een ingesteld beroep definitief geworden en principieel uitvoerbaar. Vastgesteld dient te worden dat de verzoekende partijen aan deze bevelen geen gevolg hebben gegeven. Dit wordt door verzoekende partijen betwist. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekende partijen niet wijzigt en voor hen in beginsel geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2012 en van 31 januari 2013 kan uitvoeren, vermits deze bevelen definitief zijn geworden (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

2.3. Ter zitting gevraagd naar het belang bij het onderhavige beroep wordt namens de verzoekende partijen verwezen naar het hoger belang van de minderjarige kinderen, die behoren tot een kwetsbare groep, wordt verwezen naar het verzoekschrift en naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.4. De Raad stelt vast dat de argumentatie over het onderzoek naar de belangen van de minderjarige kinderen in het licht van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten niet los kan worden gezien van de in het verzoekschrift aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

2.5. Aangezien er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd dat zij een belang hebben in zoverre zij de schending aanvoeren van een hogere rechtsnorm.

3. De gegrondheid van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het EVRM.

3.1. De verzoekende partijen voeren in essentie aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen, zoals onder meer gespecificeerd in artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De verzoekende partijen specificeren verwijzend naar persberichten en rapporten van Unicef en rapporten van de VN Veiligheidsraad van 26 april 2012 aangaande de situatie in Afghanistan voor kinderen, dat het niet in het belang is van kinderen om naar Afghanistan te moeten teruggaan. Verder zijn de verzoekende partijen van oordeel dat de bevelen om het grondgebied te verlaten artikel 3 van het EVRM schenden. Ze wijzen erop dat de minderjarige dochters behoren tot een kwetsbare groep en dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden, noch met de levensomstandigheden waarin ze zouden terecht komen indien zij naar Afghanistan zouden terugkeren.

3.2. Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

3.3. De uiteenzetting in het verzoekschrift over de situatie in Afghanistan voor kinderen, gesteund op algemene rapporten, verwijst naar het gevaar voor kinderen die het slachtoffer worden van de oorlog, van antipersoonsmijnen en zelfmoordaanslagen, van aanvallen op scholen, van intimidatie en rekrutering door de taliban. De verzoekende partijen wijzen dus in wezen op het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig oorlogsgeweld enerzijds, en van intimidatie en rekrutering door de taliban anderzijds.

3.4. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partijen afkomstig zijn uit Herat. Wat het risico op intimidatie en rekrutering door de taliban betreft, moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij dit in geen van haar asielaanvragen ooit heeft ingeroepen dat haar kinderen dit risico zouden lopen, terwijl zij er klaarblijkelijk niet van werd weerhouden wel het vermeende lot van één van haar dochters aan de kaak te stellen. De informatie die zij thans bijbrengt is verder veel te algemeen om blijk te geven van het feit dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de kinderen in hun land en regio van herkomst zullen worden blootgesteld aan intimidatie en rekrutering door de taliban, temeer nu dergelijke algemene beschouwingen niet volstaan in het licht van de regionale verschillen in Afghanistan op het vlak van veiligheidsproblemen en problemen met de taliban, zoals dat hierna ook nog zal blijken.

3.5. Het risico om slachtoffer te worden van willekeurig oorlogsgeweld werd reeds beoordeeld in het kader van de twee asielaanvragen. In het bijzonder wat de tweede, en dus meest recente asielaanvraag betreft, werd in de beslissing van 23 januari 2013 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gesteld dat de veiligheidssituatie in de districten Herat en Injil niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het beroep tegen deze beslissing resulteerde overigens in het arrest nr. 104 766 van 11 juni 2013 waarin de afstand van het geding werd vastgesteld, nadat in de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 mei 2013 niet anders werd geoordeeld over de veiligheidssituatie. De verzoekende partijen stellen thans dan wel dat het risico voor kinderen groter is dan voor volwassenen, maar zij maken niet aannemelijk dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie geen rekening zou zijn gehouden met specifieke aanslagen gericht tegen kinderen en scholen. De citaten uit de rapporten die zijn weergegeven in het verzoekschrift -bezijdens de vaststelling dat niet is aangetoond dat zij ter kennis waren van de verwerende partij en dat uit de datering ervan, voor zover mogelijk, niet blijkt dat zij gestoeld zijn op recentere informatie dan deze die in het kader van het onderzoek van de tweede asielaanvraag werd gehanteerd- zijn immers van algemene aard terwijl de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal moet worden beoordeeld. In de mate dat er toch enige geografische specificaties kunnen worden gevonden in de citaten, blijkt eruit dat kinderen voornamelijk worden gerekruteerd in de oostelijke en zuidelijke regio's, dat de 185 incidenten op scholen en hospitalen waarvan sprake plaatsvonden in de centraal gelegen, in de noordelijke, in de zuidoostelijke en de oostelijke regio's, en dat het risico voor kinderen om slachtoffer te worden van antipersoonsmijnen zich wordt gelieerd aan de oostelijke regio's, terwijl Herat in het westen van Afghanistan ligt, zoals ook al blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en de verwijzing naar deze rapporten derhalve niet onverminderd dienstig is voor de situatie van kinderen uit Herat, zoals de verzoekende partijen. De verwijzing, ten slotte, naar het lot van de kinderen van vluchtelingen en IDP's (internally displaced persons) is te dezen niet dienstig, nu het gaat om vluchtelingen binnen de regio of intern ontheemden, terwijl reeds eerder werd gesteld dat niet wordt betwist dat de verzoekende partijen afkomstig zijn uit de provincie Herat en uit de beslissing van de Commissaris-generaal blijkt dat zij terug daarnaartoe kunnen, meer bepaald naar het district Herat (waar het gezin zou hebben gewoond) of naar Injil, waar de ouders van de eerste verzoekende partij en haar twee zussen tot op heden zouden wonen.

3.6. Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat geenszins is aangetoond dat de verwerende partij, die in de thans bestreden beslissing verwijst naar de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en naar het feit dat op 13 juni 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding werd vastgesteld, geen rekening zou hebben gehouden met de belangen van het kind, en al evenmin dat hierover nog nader zou moeten worden gemotiveerd. Evenmin is aannemelijk gemaakt dat over deze belangen op kennelijk onredelijke wijze zou zijn geoordeeld, temeer nu de minderjarige kinderen hun moeder vergezellen, in wiens hoofde reeds in het kader van de asielaanvraag werd vastgesteld dat zij niet aannemelijk had gemaakt dat zij een alleenstaande vrouw is.

3.7. Een schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ligt niet voor.

3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.8. De verzoekende partijen doen gelden wat volgt:

"Het bevel schendt ook artikel 3 EVRM. De kinderen - en de meisjes- zijn immers een specifieke kwetsbare groep.

De statistieken hierboven kunnen het risico van een schending van artikel 3 bewijzen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat, bij de beoordeling van een schending van artikel 3 EVRM (EHRM, N v Sweden, application n°23505/09, van 20.07.2010) dient rekening gehouden te worden met een 'algemeen risico' en met statistieken en internationale rapporten:

"58. The Court points out that there are no specific circumstances in the present case substantiating that the applicant will be subjected to such treatment by X, but the Court cannot ignore the général risk indicated by statistic and international reports."

De dochters van verzoekster behoren tot een kwetsbare groep en hebben een specifiek risico dat verschillend is van hun ouders en bijgevolg apart dient onderzocht te worden.

De tegenpartij kan niet het onderzoek van de specifieke situatie van de kinderen uit Afghanistan weigeren te onderzoeken.

Een algemene situatie betreffende een specifieke kwetsbare groep -bewezen door alle internationale bronnen- kan een schending van artikel 3 EVRM vormen, zoals bepaald door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

« 263. Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive européenne Accueil (paragraphe 84 ci-dessus), la Cour est d'avis qu'elles n'ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d'asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels.

La Cour estime que le requérant, a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention. »⁷

Ook in dit geval heeft de tegenpartij geen enkele rekening gehouden met de specifieke kwetsbaarheid van de kinderen van verzoekers, noch met de levensomstandigheden waarin zij zouden terecht komen indien zij naar Afghanistan dienen terug te keren.

Verzoekers vestigen de aandacht van Uw Raad op het feit dat het risico op een schending van artikel 3 EVRM in het geval van een terugkeer naar Afghanistan ook niet onderzocht werd door de asielinstanties, met name het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissingen schenden ook artikel 3 EVRM."

3.9. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift wordt verwezen naar de kinderen als specifieke kwetsbare groep en naar het feit dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden door de verwerende

partij en al evenmin door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. *In concreto* verwijzen de verzoekende partijen naar de informatie die ook reeds werd aangehaald bij de vermeende schending van artikel 24 van het Handvest. Gelet op de vaststellingen die werden gedaan naar aanleiding van de bespreking van dat middel kan de Raad niet anders dan andermaal oordelen, gelet op de antecedenten in het kader van de asielprocedure en het gegeven dat de algemene informatie die door de verzoekende partijen wordt bijgebracht niet volstaat, dat enerzijds niet vaststaat dat de verwerende partij verder moest motiveren over het belang van of het risico voor de kinderen dan de verwijzing naar de door de verzoekende partijen gekende beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds, en dat geen concrete gegevens voorhanden zijn dat de kinderen, in het gezelschap van hun moeder die niet geloofwaardig heeft gemaakt dat zij alleenstaande is, als specifieke kwetsbare groep moeten worden beschouwd met een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bij hun terugkeer naar Herat .

3.10. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de vordering moet worden verworpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring moet worden verworpen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS